

נקודת הג'יפ

זיכרונות ממסע ג'יפים נשי לפורטוגל, שבו הסיפורים האישיים מעניינים יותר מכל אתר היסטורי, והאתגר האמיתי, יותר משירותי הבול פגיעה, הוא להצליח למצוא קליטה לסלולרי, רק כדי לגלות שאף אחד לא מתגעגע אלייך בבית

סמדר שיר, פורטוגל

זה מה שחסר לך?

מרגע שבישרתי שאני אורות תרמיל ויוצאת לפורטוגל, הוטחו בי קולות מזלזלים. "לטוס עד נהר הטזו כדי להחליף גלגל מפונצ'ר? זה מה שחסר לך? תעשי את זה בבית, יותר חסכוני". עורך הדין שלי, ששמע שאסע למאגמה צ'אלנג' עם 23 נשים שהעזו לפרגן לעצמן פסק זמן מהסגרה או שמישהו (אמא, בעל, מאהב, פרטים בהמשך) פינק אותן במסע אל הלא נודע, שאל אם אני זקוקה למלווה צמוד. "לא" שאני רוצה להצטרף לחבורת הקצ'קס, הבהיר, אבל מי יגן עלייך בקרבות הנשים שליגועו מריטות שיער ולנשיכות? גבר אחר דאג צלצל לבעלי ולהתוודות באוזניו שאשתו נאה פעם למסע כזה, לא משנה של איזו חברה, הפכה מזלזלת גברים לאוהבת בנות מינה. ככל שגברה הביקורת הסביבתית, התבצרת צמי והחלטתי שדווקא בגלל השאלות האלה בא לי לצאת למסע ולעשות את מה שבא לי - בלי לז' צפוף של התחייבויות, חוגים והסעות, בלי מכונות כביסה ו"אמא, שוב שניצל!" והכי חשוב: בלי מרוץ היסטורי אחרי מהוגי השעון. רציתי לעוף על עצמי בלי לרפוק חשבון. לקלף מעלי את

השריון ולהתחבר לאישה שתבויה בתוכי ושבר לחץ היומיום אני אפילו לא מספיקה להגיד לה בוקר טוב. רציתי להתלכלך, לדחוף את עצמי עד לקצה, להקשיב, לדבר, לצעוק ולצחוק, ובעיקר לנשום. אדלג לסוף. כל מה שרציתי התממש פי מיליון.

היה קל? ממש לא. הגענועים הכבירו על הכתפיים הרבה יותר מהאתגר הפיזי של צעידה אינסופית בחמסין לוהט (הסבתא שבחבורה קראה "טרק זה דרעק"). אפילו בברלנגה, אי מבודד שבו צוחצחות השחפים מאפילות על רחש הגלים, חיפשתי קליטה, רק כדי לסמס ולוודא שבבית כולם עוד בחיים.

אז קל זה לא היה, ולמען האמת, גם לא תמיד היה נעים. ברור שהרבה יותר נוח לישון בחדר ממוחג מאשר ביער, באוהל, בשק שינה. אבל גיליתי שעדיף להשתין בחיק הטבע מאשר בשירותי בול קליעה, ושאוכל שבושל על גזייה יותר טעים מזה שמוגש על מפה בוחקת במסע ערת חמישה כוכבים. והכי חשוב, גיליתי שנשים - בניגוד לאגדות על ציפורניים שלור פות - יודעות לתפקד כגוש מלוכד ולהפוך בקצב הגלגלים לחברות הכי טובות.

מה עושה טייסת עם אולר?

זה קרה כבר בלילה הראשון, כשצעדנו על החומה העתיקה שמקיפה את העיר הציורית

מרבאו. השמיים לבשו כתום של שקיעה והיינו מותשות. כל עצמותינו ביקשו כרית ושמיכה. אבל בפסגה, בעודנו מתנשפות, הועבר הפיקוד לצוות התורן, שחיקה טקס אינדיאני עתיק של הבעת משאלות. כל אחת מחזיקה מספריים, מביעה משאלה בקול רם, גוזרת את הסרט וצועקת "הו!" לא יכולתי לנחש שהאישה המתפללת לבריאות כינסה לפני כמה שנים את ילדיה, אמרה להם, "אבא ואני החלטנו להתגרש", ולמראה פניהם שהתו ווירו כסיד גיחכה: "סתם, סתם, בסך הכל יש לי סרטן". המסע הזה הוא המתנה שקיבלה ממשפחתה לרגל ההחלמה.

השמש שקעה, לפירים הודלקו על החור מות, קריאות ה"הו" הפכו לשאגות והדרך חזרה הרגישה לנו הרבה יותר קצרה, לא רק כי הייתה ירידה, אלא מפני שחוטטים שקופים כבר איחרו בינינו. וכך קרה שאותה משאלה כמוסה שקיננה בכל אחת מאיתנו, דווקא שם, על החומה, תורגמה למילים באוזני נשים זרות.

השוויון התבטא בכל שעות היממה. מנתחת מוח שטפה כלים במימי הנהר, רואת חשבון אירגנה התעמלות בוקר והטייסת סמדר שכטר (הקברניטה הראשונה באל על, זו שהנחיתה אותנו במדריד) הסתובבה עם אולר בחגורה שהשתמשה בו כדי לקצר

לא יכולתי לנחש שזו שמתפללת לבריאות הודיעה לפני שנתיים לילדיה: "אבא ואני החלטנו להתגרש", ולמראה פניהם שהחווירו גיחכה: "סתם, בסך הכל יש לי סרטן"

מכנסיים ארוכים לשורטס. רק הגננת המשיכה לצעוק, "אל תפריעו למדריכה!" למרות ששרון פרנקו לא נוקקה לתגבורת כשמדי בוקר, קצת אחרי הזריחה, כינסה אותנו להת עמלות פלוס תדרוך מול המפה. זה לא שרציינו להפריע, היינו ונשארו ילדות טובות ומחונכות, אבל מרגע שנפתחנו זו לזו, לא יכולנו (וגם לא רצינו) לסגור את הפה. כאילו שכל אחת יצאה למסע לא רק עם תיק גב, אלא גם עם משקולת ענקית שרכצה על הכתף ועל הלב.

מי רוצה חיבוק?

בסרה דה אסטרלה רבצנו על סלעים לעת ערב, מוזיקת פאדו מסורתית התנגנה ברקע, נשות המינהלה (שזכו בכינוי "מן אללה" משום שתמיד הצליחו להפתיע ולפנק) הגיחו עם כוסיות יין פורט ומגשי גבינה מקומית (קשה מבחון, רכה מבפנים), ופתאום, משום מקום, צעירה צחקנית פרצה בבכי, "רוצה את אמא, רוצה שאמא שלי תחבק אותי". עד הבר קר חיבקנו אותה כמו שאמא שלה, התברר, לא חיבקה אותה מעולם.

כשצעדנו להפסקה מתוקה במפלי הגיהנום, בתום ביקור מרגש בבלמונטה, כפר שבו חיו בסתר היהודים האנוסים, מישהי נזכרה באבא שלה, שהיה דתידיתי וחיתן אותה עם דתידיתי, עד שיום אחד נסה על נפשה. אלוהים, זה שהיא הפנתה לו עורף, היה בעדה וסידר לה זוגיות שנייה עם בעל חילוני-חילוני, אבל אחרי כמה שנים בעלה חזר בתשובה והפך ל"מקפיד בקלה כחמורה יותר מבעלי הראשון ואפילו יותר מאבא שלי עליו השלום". מה עושים?

במכשיר הקשר עולה שאלה: אם השיירה כוללת רק ג'יפים של נשים, אולי כדאי לקרוא לג'יפ בלשון נקבה? רעיון נפלא. יש הצעות? כן, ג'יפה. ההצעה נפסלת

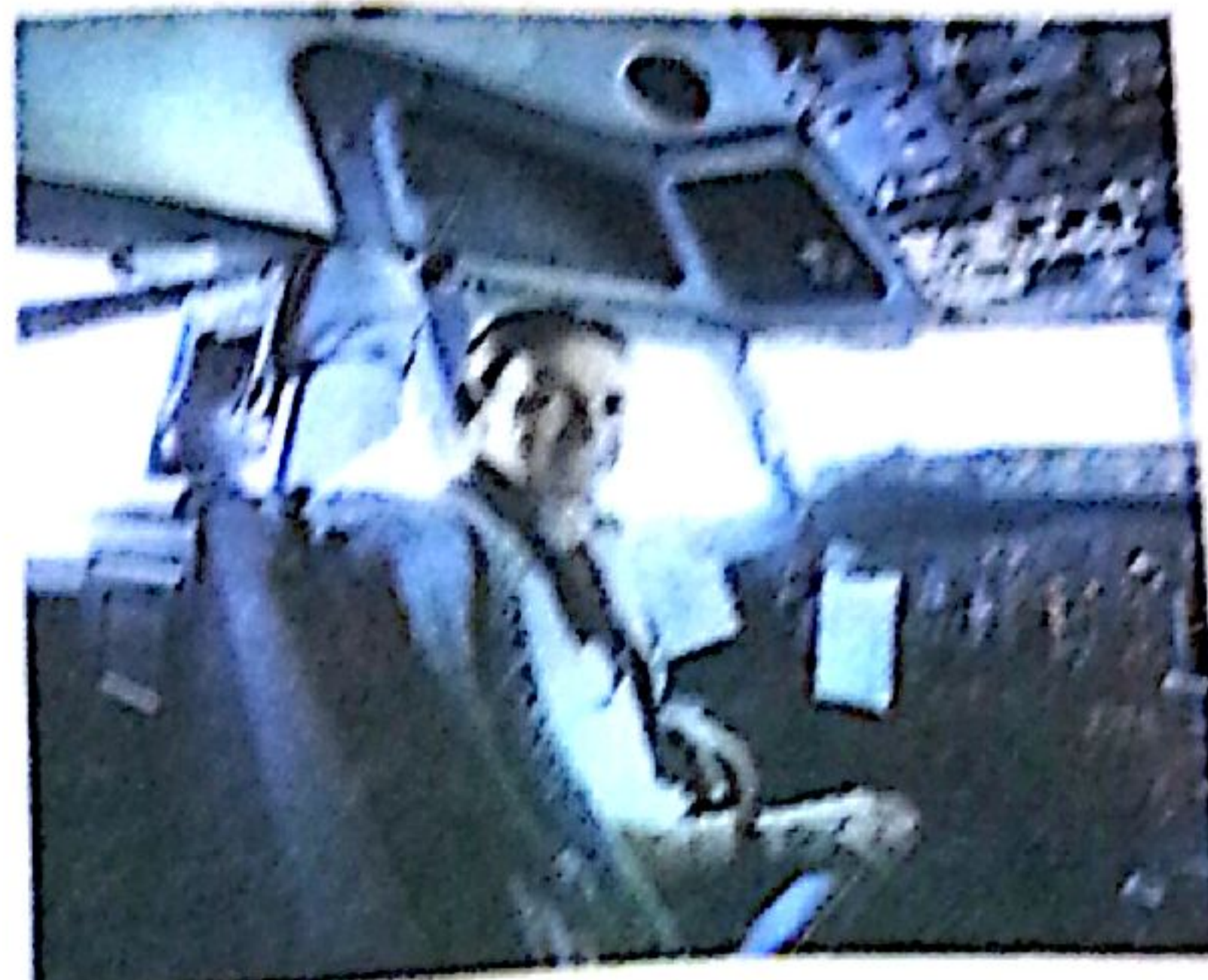
הגיע הזמן לרומן מהצד?

הכפר מונסנטו צומח מתוך סלעי ענק וגודע בבונות שנשים קשיות מעמידות למכירה. יש להן שתי ידיים ושתי רגליים, אך אין להן

מנוחת הלוחמות אחרי הלילה אינטנסיבית, לפני שוקמוץ לזמין הקומנדו

אחת שמדד שכבר, הקבוצה הראשונה בארץ על

אחת שנוקדה על האומנות שמדד שיד בפעולה

נשואה באושר, ששנים מתלבטת אם ללכת על ילד נוסף, שואלת את הרופאה המלווה אם היא יכולה להוציא לה את ההתקן כאן ועכשיו, לפני שתתחרט

דוברת שפה מוזרה, שמחלקות מוכריות על מסל, בלונים וחזוים לשוירת צמידים. לבנות אנחנו מורחות לקים, נחן שונה על כל אצבע, ועם הבנים מתרגלות כדורגל וכדורסל. אחת הרחוקות נשברת, מבטיחה להתחיל לשקול באוסף רציני את האופציה של בנק הורע, כי "נכר הוא סיודר זמני וילד זה לתמיד", אחרת, נשואה באושר, שכבר כמה שנים מתלבטת אם כן או לא ללכת על ילד נוסף, שואלת את הרופאה המלווה אם היא יכולה להוציא לה את ההתקן כאן ועכשיו, לפני ששוב תתחרט.

למה הייתי צריכה את זה?

תשעה ימים התלבנו, אהבנו, צחקנו מהרחם, העלינו את מפלס הטון ברמפות, התייעצנו, המלצנו וקיוונו שזה לא ייגמר לעולם. כל אחת מאיתנו הייתה סלע שלא נשבר, וגם בדגעים הקשים ביותר עומד על תילו.

רק זקנת השבט, זו מהטרק והדרעק, לא הפסיקה להתלונן. "בכלל לא רציתי לצאת", היא נשבעה. "את שומעת?" היא צעקה בטלפון על בתי ששלחה אותה למסע כמתנה, "תכיני כלי תסירה, איך שאני חוזרת ארצה אני פורמת אותך למה לא הוזהרת אותי שיעשו לי טיזונות רצית להרוג אותי?"

רק בלילה האחרון, בודילה ויקוסה, מנזר שהפך למלון יוקרתי, אחרי שהישבנים שלנו שמחו לפגוש אסלות, היא גילתה לנו שלא ממש סבלה. היא פשוט אהבת לקטר. אם לא תתלונן מבוקר ועד ערב, איך יידעו שהיא עדיין נושמת? אז כיתרנו אותה במעגל, חיבקנו אותה חזק חזק והבטחנו לה, ולעצמנו, שהאחרות שנולדה בין הקיאקים לאומנה לא תנזק. *

הנחבת הייתה אורחות מאגמה צ'אלצ'ג, התקייחה בימים אלו את והרשחה למעטות אוקטובר

לי שהוא צריך אותי, הלוחאי שהוא היה מקנא לי, האחת נאנחת. "הוא כזה אריש, אפילו אם יתפוס אותי על חם עם גבר אחר, הוא לא יאמין". במושב שלצירה מישחי ממליצה לה לשתת מים ולהירגע. "את יודעת מה זה לחיות עם גבר קנאי, שאפילו כשאני יוצאת לזרוק את הובל שואל אם חיפשתי עניינים עם השכנים?"

מיהי המאהבת?

עד מהרה מתברר שהמחלוקת שהתגלעה בג'ים שלנו מתגמדת אל מול הסערה שהתרחשה בג'ים אחר. מישחי סיפרה אילו מיתות שונות ומשונות היא מאחלת ל"יונה", המאהבת של בעלה, ואחרי חת לוחשת באוזנה, "אני הוונה, כבר שנים יש לי רומן עם גבר נשוי שמבטיח להתגרש בשנה הבאה". תקראו לזה "שיתת נשים", אני קוראת לזה "שיתת חיים".

האם לפנות לבנק הזרע?

רמעות הגענוע שאנחנו מנסות להחניק וולגות מעצמן ב"מרכז הילדים של קלרה" בשכונת מהגרים בפאתי ליסבון. הסלאמס של הסלאמס, ילדים מתוקים משפשים את עיניהם בפליאה, לא מבינים מאיפה נפלה עליהם להקה של נשים

מצלצול אני שואלת מההנה חשיתי שאנחנו חזקות מהצבילוציה. איה כיה לשמוע את ילד, בתי "אמא", היא מייבבת. הלב שלי מתהפך. מה קרה הוא, בשל ביצים, מנפחת שאחיה הגדול מתקלל בה. "הוא לקח את השלט של הטלדוריה והציב אותו על המסדר". הלב חוזר למקום. "למה את מצלצלת אליי לפירטנול?" אני מנסשת. "לא כדאי שתתקשרי לאבא?" "צילצלת", היא משיי נגת, "אבא אמר שהוא עומד".

"המפתחיה", מרדעות חברתי לג'ים. הן כבר מרחות את רוח הקרב. למה האבא של הילדים שלי היה מספיק נחמד כדי לפרגן לי חפשה בת תשעה ימים, אבל עמוק מכדי להירי גיע את בתי הסטנה שאחיה הגדול הפסיד מידיה את השלטו עד יער הנשם אנחנו רגות בנושא. זו מתגאה בבעלה שמדי ערב מסמס לה שהבית מתוסק, שהילדים אכלו ושהוא אפילו עשה להם טיפול בינים. האחת מורה שעצוב לה לקבל ריחחים בניסח "אנחנו מסתדרים, תכלי". אם הבית ממשיך להתנהל כשורה בלעדית, אולי בעצם היא לא כל כך נחוצה ולא כל כך חיונית לתפקוד התסין.

והחיכוח מתלהט. "הלוחאי שבעלי היה אומר

"תכיני כלי תפירה" צועקת מישחי בטלפון על בתי ששלחה אותה למסע כמתנה, איך שאני חוזרת ארצה אני פורמת אותך למה לא הוזהרת אותי שיעשו לי טיזונות? רצית להרוג אותי?"

פת איהיים וריינים משים שעל פי המסורת מסמנים אותו מתחת למיטת הבלולות, כמגולה לפרו הדבר, וחשוב שזה לא יבדל לראות, לשמוע ולתאר את עלילות האהבה. די בסובח אותה, קיוותי חזרשתי אילמתי, כדי שהסבר ייפול והסיחה תהיה.

אחת מנפחת שבעלה כבר כמה חודשים לא מעוניין במסע והתגובות געות בין "אל תהיי מסוממטת, יש לו מאהבת" לבין "אולי הוא תלח"ו האם עכשיו, כשהוא חוצה מהבית, הוא חונג עם המאהבת שכן או לא קיימת? ואישה אחת מתוודה שהוא כבר שנים עם אותו גבר, והוא חוקק בסדר, אבל בתקופה האחרונה משהו מתערבל לה בבטן. אולי היא מפספסת? אולי כדאי לה לחפש משהו קטן, מהגד, רק כדי לוודא שכל הגברים באמת אותו הדבר.

"זה מסוכן מדי", מיינעת בעלת גיסיון. "את עלולה להפסיד את בעלך, את הבית, הכל". וגורשה מדיה מזמזמת את "קר שם באיך". אבל חוקה מזמזמת בפאבים של פיקאס ממליצה לה להגשים את החלום, כי "חיים פעם אחת ונמתי תתחילי לחיות כשהינני לבית גיל הוהבו". הג'ים, ארבע על ארבע, כבר לא משמש לנו רק ככלי רכב לתביית גהר ("זה גהר" בעלי מגיב על הצילום שסימסתי, "זה בקושי שלי ליתו"), מפני שהוא כבר בית שני לארבע נשים. במכשיר הקסר עולה שאלה שאלות: אם השיירה כוללת רק ג'יםים של נשים, אולי כדאי לקרוא לג'ים בלשון נקבה? רעיון נפלא. יש הצעות? כן, ג'ימה. ההצעה נפסלת.

מה עדיף, קנאי או אדיש?

ופתאום, במהלך נהיגת שטח ארוכה ומפרכת לקאבו דה רוקה, הנקודה המערבית ביותר באירופה, בוקע צלצל טלפון מהתיק. איה תיק